

Sygn. akt IV CSK 336/18

POSTANOWIENIE

Dnia 13 lutego 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie z powództwa W. K.
przeciwko B.B. i A. B.
o uznanie umowy za bezskuteczną,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 13 lutego 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 6 lutego 2018 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 5400 (pięć tysięcy
czterysta) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398 § 1 k.p.c.).

Instytucja przedsądu, jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla. Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa.

W sprawie nie występuje żadna z przesłanek pozwalająca na przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, choć skarżący powołał się na istotne zagadnienia prawnych a nawet na jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.).

Istotnym zagadnieniem prawnym w omawianym znaczeniu jest taki problem z zakresu wykładni i stosowania prawa, który ma znaczenie precedensowe dla rozstrzygania podobnych spraw lub rozwoju jurysprudencji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2005 r., I CZ 183/04, niepubl.). Powołanie się przez skarżącego na istnienie takiego zagadnienia wymaga jego sformułowania oraz przedstawienia argumentacji jurydycznej uzasadniającej tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych na gruncie przytoczonych przepisów prawa, na tle których ono powstało. Poza tym skarżący powinien wykazać, że zagadnienie to jest istotne dla rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 28 listopada 2003 r., II CK 324/03; z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05; z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepubl. oraz z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OCNP 2006, nr 15 - 16, poz. 243).

Postawiona w skardze kasacyjnej kwestia nie odpowiada tym wymaganiom. Skarżący nie przedstawił bowiem wystarczającej argumentacji jurydycznej uzasadniającej tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych i nie rozważył stanowiska zaprezentowanego w tej materii przez Sąd Apelacyjny. Sąd ten bowiem zwrócił uwagę na wykładnię art. 527 k.c. dokonaną przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 24 października 2003 r., III CZP 72/03, OSP 2004, nr 9, poz. 116 i wskazał, że jest ona nieadekwatna do rozpoznawanej sprawy ze względu na odmiennność stanu faktycznego. Zaskarżona w tamtej sprawie darowizna nieruchomości wspólnej (bezudziałowej) była dokonana przez obojga małżonków na rzecz małoletnich dzieci.

Zaskarżone skargą kasacyjną orzeczenie oczywiście narusza prawo, gdy jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, albo zostało wydane w wyniku błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest w sposób pewny i niewątpliwy z góry widoczne dla prawnika, bez potrzeby głębszej analizy jurydycznej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2003 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100).

Skarga kasacyjna nie jest oczywiście uzasadniona, albowiem zaskarżone orzeczenie nie narusza prawa we wskazanym wyżej znaczeniu, a skarżący nie zawarł przekonującego wywodu dotyczącego tej przesłanki.

Powód podnosząc, że w sprawie występują istotne zagadnienia prawne przeoczył, iż nie można z przesłanką określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. równocześnie podnosić, że w ramach naruszenia tych samych przepisów w sprawie pojawiło się istotne zagadnienie prawne. Jest to błąd logiczny, albowiem gdy wchodzi w rachubę zagadnienie prawne skarga kasacyjna nie może być oczywiście uzasadniona (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 marca 2008 r., V CSK 550/07, niepubl.).

T. i M. B. wyłączyli wspólność ustawową umową z dnia 17 maja 2004 r. W rezultacie współwłasność łączna przekształciła się we współwłasność w częściach ułamkowych. Dłużnikiem jest T. B.. Egzekucja może być kierowana przeciwko małżonce dłużnika z ograniczeniem jej odpowiedzialności do majątku objętego wspólnością ustawową na podstawie postanowienia wydanego dopiero

w dniu 7 grudnia 2012 r. I Co [...]. Gdy w dniu 11 lipca 2007 r. dłużnik rozporządzał swoim udziałem w przedmiotowej nieruchomości, nie była nadana klauzula wykonalności przeciwko małżonce dłużnika M. B.. Przyjęcie w okolicznościach sprawy, że przy czynności darowizny dokonanej przez dłużnika z dnia 11 lipca 2007 r. jego żona występowała jako osoba trzecia, nie stanowi oczywistego naruszenia art. 527 k.c. i w rezultacie nie podważa oceny, że była to czynność dokonana z pokrzywdzeniem wierzyciela. Ponadto Sąd Apelacyjny kierował się wykładnią dokonaną w zapadłym w tej sprawie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 12 października 2017 r., I CSK 704 /16.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).